

Η Ακολουθία του Νυμφίου στο Κάτω Σούλι Μαραθώνος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος



Στον Ιερό Ναό του Αγίου Μοδέστου Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων, στο Κάτω Σούλι Μαραθώνος τέλεσε την Ακολουθία του Νυμφίου, το εσπέρας της Κυριακής των Βαΐων, 13 Απριλίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης, Μητροπολίτης Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος κ. Κύριλλος, συμπαραστατούμενος υπό του εφημερίου του Ναού Αιδεσ. Πρωτ. π. Ιωάννου Παντελίδη και του διακόνου του π. Νεκταρίου Χονδρογιάννη.

Στη σύντομη προσλαλιά του στο τέλος της Ακολουθίας ανέφερε σχετικά: “Έξω από τη δίνη των αιώνων που βυθίζει ανελέητα στο παρελθόν πρόσωπα και πράξεις, υπάρχουν γεγονότα ανυπολόγιστης σημασίας που επανέρχονται σε μια μυστική ανακύκλιση για να αναβαπτίζεται μέσα τους η ζωή και η συνείδηση των ανθρώπων.

Και μ’ αυτόν το λόγο δεν στοχεύουμε στα ορόσημα του ανθρώπινου ηρωισμού• αυτά ζουν μόνο σάν ιστορικές αναμνήσεις, τροφοδοτώντας με τη νοσταλγία και τον παραδειγματισμό το άπραγο παρόν. Αναφερόμαστε, αντίθετα, στους σταθμούς που συναδέλφωσαν τόν ουρανό με τη γη. Μνημονεύουμε και θεωρούμε τα ίχνη της πορείας του Θεανθρώπου στη γη μας και μάλιστα τα σημάδια της αιμάτινης αναβάσεώς Του στο Γολγοθά...



Αυτά τα σημάδια της θεανθρώπινης αγάπης Του ξαναζωντανεύουν στο δικό μας παρόν κάθε χρόνο ιδιαίτερα τή Μ. Εβδομάδα· όχι για νά διανθίσουν με ρηχούς και ανώδυνους συναισθηματισμούς το περιθώριο της καρδιάς μας, αλλά για να μας αποκαλύψουν το μυστήριο της απολυτρωτικής καί σωστικής κενώσεως του μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Μέσα λοιπόν σ’ αυτό τό ανεξάντλητο δούναι της Χάριτος, η δική μας γλώσσα αποδεικνύεται «άφωνοτέρα ίχθύος», αλλά και η ευθύνη μας ακόμη πιό μεγάλη. Ετσι, οι σειρές που ακολουθούν αποτελούν το φτωχό μας αντίδωρο αγάπης προς αδελφούς χριστιανύμους και χριστοφόρους.

Η εβδομάδα που διανύουμε ονομάζεται Μεγάλη, γιατί κατά τη χρονική της κλιμάκωση η χρονία του διαβόλου κατελύθη τυραννίς, ο θάνατος εσβέσθη, ο ισχυρός εδέθη, τα σκεύη αυτού διηρπάγη, η αμαρτία ανηρέθη, η κατάρρα κατελύθη, ο Παράδεισος ανεώχθη, ο ούρανός βάσιμος γέγονεν, άνθρωποι αγγέλους

ανεμίγησαν, το μεσότοιχον του φραγμού ήρθη, το θριγγίον περιηρέθη, ο της ειρήνης Θεός ειρηνοποίησε τα άνω και τα επί τῆς γῆς (ι. Χρυσόστομος).

Ολόκληρη η Εκκλησία, «τά ἄνω καί τά ἐπί γῆς», συμπάσχει, αλλά και συνανίσταται με το Χριστό· θρηνεί και πενθηφορεί για την προδοσία και τα Πάθη Του, αλλά και λαμπροφορεί γεμάτη πνευματική ευφροσύνη για τη ζωηφόρο Ταφή και την ένδοξη Ανάστασή Του.

Αλλ’ αν οι χριστοποιημένοι και τετελειωμένοι μετέχουν στα πάθη του Εσταυρωμένου καί τό σπαραγμό της οδυνωμένης Μητρός Του, εμείς οι ἐπί γῆς εκφράζουμε με το πένθος μας και κάτι άλλο, επιπλέον: την αδαμιαία οδύνη μας, επειδή συνειδητοποιούμε ότι από δική μας υπαιτιότητα «αἴρεται καί ἅφ’ ἡμῶν ὁ Νυμφίος» και μένουμε στο σκοτάδι της πονηριάς, της αδικίας, της ασέβειας, προδότες της ολοκληρωτικής αγάπης που Του υποσχεθήκαμε την ώρα της βαπτίσεώς μας. Θρηνουμε, γιατί η ραθυμία, η χαυνότητα, η αμέλεια και η μάταια οίηση μας είχαν αποκοιμίσει προς θάνατον (βλ. Α΄ Ιω. Ε΄, 16) και τώρα βλέπουμε να αναδύονται από τον ιλώδη βυθό του υποσυνειδήτου τόσες μικρότητες, ελαττώματα, πάθη, «σπιλάδες» του ενδύματος της ψυχῆς...”







